

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **D. R.,**
státní příslušnost Ruská federace
pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov –
Dolní Suchá

zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem nám. 28. října 9, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2024, č. j. OAM-1076/ZA-ZA11-D07-R2-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný postupem podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („nařízení Dublin III“) rozhodl, že státem příslušným k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Finská republika. Žalobce namítá, že žalovaný rozhodl nesprávně a dostatečně nezduvodnil, proč nevyužil diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III, přestože by setrvání v České republice a projednání žádosti o mezinárodní ochranu v této zemi bylo v nejlepším zájmu nezletilých dětí žalobce.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce přicestoval do České republiky v roce 2018, pracoval jako řidič.
3. Dne 9. 12. 2023 žalobce požádal o mezinárodní ochranu. Při pohovoru k žádosti uvedl, že dne 7. 12. 2022 bylo konzulátem Ruské federace v Lipsku rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o vydání platného cestovního dokladu; jeho dosavadní cestovní doklad Ruské federace byl platný do 13. 12. 2022. Žalobce se domnívá, že důvodem nevydání cestovního dokladu souvisí s jeho aktivitami na sociálních sítích, podporou ozbrojených sil Ukrajiny nebo předvoláním k vojenské službě. Žalobce pravidelně finančně přispívá ukrajinské armádě prostřednictvím dobrovolníků. Žalobce je občanem Ruské federace, má částečně ukrajinské kořeny a nesouhlasí s konfliktem na Ukrajině. Z Ruské federace měl zájem se přesídlit již dříve pro svůj přetrvávající nesouhlas s vládním režimem. V roce 2011 až 2012 se účastnil politických demonstrací v Petrohradu. Při vycestování z Ruské federace se nesetkal s problémy. V České republice si vytvořil zázemí, má zde bydlení, založil si i doplňkové penzijní připojištění. V listopadu 2022 za něj do České republiky přicestovala manželka a nezletilé děti; manželka pracovala ve školství, přičemž odmítala komunikovat vládní postoje studentům. Při doplňujícím pohovoru žalobce upřesnil, že ve Finské republice pobýval pouze jednorázově při výkonu svého povolání, v České republice má známé. Manželka a děti měly problém se získáním českého oprávnění k pobytu z důvodů souvisejících nejdříve s pandemií onemocnění covid-19, následně českými vládními opatřeními ve vztahu k občanům Ruské federace. Jediné rychlé řešení bylo získání víza Finské republiky. Ve Finsku by musel začít vše znovu, děti zde absolvují kurz českého jazyka a nastoupí do základní školy. Český jazyk je mu blízký, stejně tak i dětem, vzdělávání ve finštině by děti posunulo zpět a cesta by znamenala zásah do jejich dospívání, psychicky, celkového vývoje a osobnostních práv.
4. Manželka a dvě nezletilé děti žalobce byly držiteli víz vydaných Finskou republikou dne 27. 7. 2022, k Finské republice nemají žádný jiný vztah. Prostřednictvím finských víz manželka žalobce společně se svými nezletilými dětmi (dále jen „rodina žalobce“) vycestovala z Ruské federace v listopadu 2022 do Rakouské republiky, odkud pokračovala do České republiky, kam přijela dne 12. 11. 2022. V minulosti nepobývala dlouhodobě v žádném členském státě Evropské unie a doposud nežádala o mezinárodní ochranu. Do České republiky vycestovala rodina za žalobcem, který v zemi pobýval na základě zaměstnanecké karty.
5. Dne 20. 12. 2023 podala rodina žalobce v České republice žádost o mezinárodní ochranu.

6. Důvodem žádosti byl nesouhlas s politickým uspořádáním v Ruské federaci. Manželka žalobce byla v zemi původu zaměstnána ve školském vzdělávacím zařízení, přičemž není ztotožněna s vizí současné politické situace, kterou měla prezentovat studentům. Porušovala tak své povinnosti, což jí bylo vedením školy ústně vytýkáno a hrozilo jí nahlášení příslušným orgánům. Manželka zdůraznila, že nechce, aby děti vyrůstaly ve fašistickém státě, snaží se je bránit před propagandou, děti navštěvovaly státní školské zařízení, kde měly povinnost účastnit se ideologických hodin. Obává se uvěznění. Zdravotní omezení žalobci nemají, léky pravidelně neužívají. Manželka upřesnila, že má zájem pobývat v České republice společně s manželem. Její manžel, rovněž žadatel o mezinárodní ochranu, podporuje ukrajinskou armádu, a proto se nemůže vrátit do země původu. Děti nemohou vyrůst bez otce. Pokoušela se opatřit si české vízum, avšak bezúspěšně, nejprve z důvodu pandemie onemocnění covid-19, následně z důvodu postoje České republiky k vydávání oprávnění k pobytu občanům Ruské federace; podané žádosti o sloučení rodiny nebyly vyřízeny. Proto si opatřila společně s dětmi vízum Finské republiky, neboť administrativní proces byl jednodušší. Ve Finské republice neměla zájem pobývat. V České republice nemá žádné příbuzné, nacházejí se zde jejich známí.
7. Žalovaný požádal dne 3. 2. 2023 Finskou republiku o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu rodiny žalobce v souladu s nařízením Dublin III, neboť byla držitelem víz Finské republiky. Dne 6. 2. 2023 obdržel žalovaný informaci, že Finská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu rodiny žalobce.
8. Vzhledem k tomu, že Finská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu rodiny žalobce, požádala Česká republika s ohledem na vzájemné rodinné vazby Finskou republiku i o převzetí odpovědnosti za žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce. Finská republika uznala svou příslušnost i k posouzení žádosti žalobce.
9. O žádosti o mezinárodní ochranu žalobce rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2023, č. j. OAM-1076/ZA-ZA11-2022, v němž dospěl k závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti je Finská republika.
10. Proti rozhodnutí ze dne 4. 5. 2023 žalobce brojil žalobou u Krajského soudu v Ostravě. Ten rozsudkem ze dne 1. 8. 2023, č. j. 18 Az 23/2023-34 (dále jen „zrušující rozsudek“), rozhodnutí ze dne 4. 5. 2023 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Po vrácení věci na základě zrušujícího rozsudku žalovaný provedl dne 30. 11. 2023 doplňující pohovor s žalobcem, jeho manželkou a dne 6. 2. 2024 s nezletilými dětmi.
12. Rozhodnutím ze dne 28. 2. 2024, č. j. OAM-1076/ZA-ZA11-D07-R2-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), rozhodl žalovaný tak, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Dublin III je Finská republika.

III. Žaloba

13. Žalobce nesouhlasil s tím, že žalovaný nevyužil diskreční oprávnění dle čl. 17 nařízení Dublin III.

14. Čl. 17 nařízení Dublin III je na místě užít z výjimečného důvodu v podobě zvláštního zájmu, resp. z humanitárních důvodů. Žalobce měl za to, že právě v případě jeho rodiny takový výjimečný důvod nastal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí, proč žalovaný k využití diskrečního oprávnění nepřistoupil, považoval žalobce za nedostatečné a odporující mezinárodním závazkům, které je Česká republika povinna dodržovat, zejména čl. 8 Úmluvy a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte. Napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasáhlo do rodinného a soukromého života žalobce a do nejlepšího zájmu nezletilých dětí.
15. Žalobce a jeho rodina mají silný vztah k České republice, kde žalobce posledních pět let žije, nezletilé děti se začlenily do české společnosti. Česká republika je na rozdíl od Finska žalobci a jeho rodině blízká především z hlediska historického, jazykového a kulturního. Ve Finsku žalobce nemá vůbec žádné zázemí, kamarády či příbuzné a nikdy tam nebyl. Rok a půl žijí žalobce s rodinou v České republice, nezletilé děti začaly po příjezdu navštěvovat kurzy českého jazyka, plní povinnou školní docházku, přičemž mají ve škole velmi dobré výsledky, navštěvují také zájmové kroužky. Při provedených pohovorech daly obě děti najevo svůj negativní postoj k vycestování do Finské republiky. Pro syna žalobce, který prochází obdobím puberty, by bylo obtížné opustit kolektiv přátel, které v České republice má. Obě nezletilé děti se velmi dobře adaptovaly. Velký zásah do zájmu dětí ve smyslu Úmluvy o právech dítěte bylo již samotné vycestování z Ruské federace, které však bylo nezbytné z hlediska bezpečnosti celé rodiny. Pokud by však děti byly nuceny vycestovat do Finska, byly by opětovně vytrženy z prostředí, na které si již zvykly. Takový postup by velmi nepřiměřeně zasáhl do jejich zájmů a negativně by se projevil na jejich zdravém vývoji.
16. Byť žalovaný své správní uvážení v napadeném rozhodnutí oproti soudem zrušenému rozhodnutí ze dne 4. 5. 2023 určitým způsobem rozvedl, provedl pohovor i s nezletilými dětmi, opět nevzal v potaz individuální okolnosti případu. S úvahami žalovaného ohledně životních podmínek ve Finsku (zajištění bezplatné povinné docházky, kurzy finského jazyka, sociální poradenství, ruská menšina) žalobce nepolemizoval, byl si vědom, že ve Finsku obecně jsou dobré podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu, avšak pro něj a jeho rodinu by vzhledem k vazbám na Českou republiku byla povinnost vycestovat do Finska zjevně nepřiměřená.
17. Žalobce rovněž uváděl, že žalovaný nijak nezohlednil, že disponuje zaměstnaneckou kartou a zařídil si penzijní připojištění u ČSOB. Žalovaný pouze v obecné rovině konstatoval, že žalobce může ve Finsku pracovat, přičemž neshledal jako zásadní skutečnost, že má v České republice platnou zaměstnaneckou kartu. Žalobce by v případě vycestování do Finska přišel o své dlouhodobé zaměstnání a musel by několik měsíců čekat, než by mohl začít pracovat a mohl tak živit svou rodinu. Taktéž žalovaný dostatečně nezohlednil vliv vycestování do Finska na zdravotní stav žalobcovy dcery.
18. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

19. Ve vyjádření k žalobě ze dne 10. 5. 2024 žalovaný uvedl, že se otázkou, zda neexistují u žalobce okolnosti zvláštního zřetele odůvodňující převzetí věci a situací jeho nezletilých dětí dostatečně zabýval v napadeném rozhodnutí, na které odkázal. Žalovaný nepřekročil meze svého uvážení, zkoumal, zda ve Finsku neexistují systémové nedostatky azylového řízení. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se potřeby vyloučení

jevu „asylum či forum shopping“ v dublinském systému, přičemž užití diskrečního oprávnění podle článku 17 nařízení Dublin III má být vyhrazeno toliko výjimečným případům. Krajské soudy mohou toliko zkoumat, zda žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil. Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které mají soudy pouze omezenou možnost přezkumu provedeného správního uvážení. Při přezkumu rozhodnutí založených na správním uvážení soud zkoumá pouze to, zda správní orgán nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Soud správní uvážení správního orgánu vlastním uvážením nahradit nemůže.

20. K využití diskrečního oprávnění žalovaný neshledal v této konkrétní věci důvod, v napadeném rozhodnutí se žalovaný všemi skutečnostmi zabýval, pečlivě zdůvodnil, proč dospěl k tomuto závěru.
21. Proto navrhoval, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), v zákonné lhůtě (§ 32 odst. 1 zákona o azylu). Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky (žalobci ve lhůtě dvou týdnů od doručení výzvy nevyjádřili svůj nesouhlas s takovým postupem, žalovaný s ním výslovně souhlasil).
23. Žaloba není důvodná.
24. Nejprve je třeba uvést, že žalobce nezpochybnil příslušnost Finské republiky k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, proti závěru žalovaného, že ve Finsku neshledal systémové nedostatky, nijak nebrojil. Naopak v žalobě uvedl, že obecně lze podmínky azylantů ve Finsku považovat za velmi dobré. Měl však za to, že v případě jeho a jeho rodiny existují individuální okolnosti odůvodňující jejich setrvání v České republice. Tvrdil, že žalovaný tyto okolnosti dostatečně nezohlednil a řádně nezduvodnil, proč nevyužil diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí byly nesprávné.
25. Jak krajský soud uvedl již v předchozím rozsudku, cílem dublinského systému je zajistit, aby byl za posuzování žádosti o mezinárodní ochranu odpovědný pouze jeden stát, zabránit zahlcení systému žádostmi téže osoby v různých členských státech a co nejrychleji určit stát příslušný k posuzování žádosti, aby byl zaručen přístup k účinné mezinárodní ochraně, přičemž nařízení směřuje k eliminaci tzv. forum shopping, respektive asylum shopping, tj. snaze žadatelů vybírat si, kde chtějí získat mezinárodní ochranu. Za tím účelem obsahuje nařízení Dublin III kritéria pro určování příslušného státu tak, aby v individuálních situacích bylo možné jednoznačně určit členský stát odpovědný za posuzování konkrétní žádosti.
26. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III se však může každý členský stát EU rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, přestože podle kritérií stanovených nařízením Dublin III k tomu není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).

27. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřisluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením. Krajský soud není oprávněn hodnotit otázku, zda měl žalovaný aplikovat diskreční oprávnění podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy hodnotit správnost napadeného rozhodnutí, ale má a může se zabývat pouze tím, zda žalovaný při úvahách o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III nepřekročil meze správního uvážení nebo zda toto uvážení nezneužil. Pokud by krajský soud hodnotil správnost úvahy žalovaného, dopustil by se nezákonnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30).
28. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) *případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně* (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) *případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla*.
29. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: *„kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“*
30. Krajský soud má na rozdíl od žalobce za to, že se žalovaný při posuzování užití diskrečního oprávnění řídil právním názorem vysloveným v předchozím rozsudku Krajského soudu v Ostravě a v novém řízení podrobně zkoumal situaci žalobce a jeho rodiny a nejlepší zájem nezletilých dětí. Napadené rozhodnutí obsahuje odůvodnění, ze kterého je zřejmé, proč žalovaný nepovažuje případ žalobce a jeho rodiny za hodný zvláštního zřetele a vycestování nezletilých dětí z České republiky není v rozporu s nejlepším zájmem dítěte.
31. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že po vrácení věci na základě zrušujícího rozsudku krajského soudu žalovaný provedl doplňující pohovor jak s žalobcem, tak s jeho manželkou, a následně i s nezletilou dcerou a synem žalobce, během nichž zjišťoval konkrétní důvody, proč žalobce a jeho rodina chtějí setrvat v České republice; zajímaly jej i subjektivní důvody a názor nezletilých dětí.

32. V průběhu správního řízení zjistil, že v době vydání napadeného rozhodnutí nesetrvávala rodina již v domácím prostředí v Brně (viz bod 49 zrušujícího rozsudku krajského soudu), ale v ubytovacím zařízení určeném pro žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný dále vycházel ze zjištění, že žalobci a jeho rodině poskytuje bezplatné ubytování v zařízení Česká republika, životní náklady pokrývají sociálními příspěvky. K tomu v napadeném rozhodnutí uvedl, že shodnou formu ubytování a podpory poskytuje i Finská republika, která při volbě ubytování taktéž zohledňuje rodinnou situaci žadatelů o azyl.
33. Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný nezabýval tím, že je držitelem zaměstnanecké karty. S touto námitkou se krajský soud neztotožňuje. Žalovaný podrobně zkoumal zaměstnaneckou historii žalobce a učinil úvahu o možnostech jeho zaměstnání po vycestování do Finska. Žalovaný konkrétně zjistil, že žalobce ani jeho manželka nebyli v době vydání napadeného rozhodnutí zaměstnáni. Žalobce byl formálně zaměstnán do června 2023, pracovní povinnosti plnil a mzdu pobíral pouze do listopadu 2022, přestože mu český právní řád umožňuje, aby pracoval. Uvedená zjištění jsou v rozporu s tvrzením žalobce v žalobě, že by přesunutím do Finska přišel o dlouhodobé zaměstnání a musel by několik měsíců čekat, než by mohl pracovat. Dle zjištění žalovaného žalobce od listopadu 2022 své zaměstnání aktivně nevykonával, od června 2023 již zaměstnán nebyl. Žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že žalobce působil v Ruské federaci jako řidič nákladní automobilové dopravy, přičemž tento obor činnosti není závislý na plynulé znalosti místního jazyka. Připomenul, že žalobce působil ve společnosti, kde se ke komunikaci používal pouze anglický jazyk, s českým jazykem se setkal až v zařízení v Havířově. Co se týče pracovní stránky žalobce, nebyl by po přesunu do Finska oproti České republice nijak znevýhodněn. Před příjezdem své rodiny do České republiky žil v ubytování nevhodném pro rodinu, nehledal ubytování v soukromí, neovládá český jazyk, není zaměstnán. Krajský soud tedy neshledal důvodnou jeho námitku, že je v České republice integrován, má zde pevné sociální a pracovní zázemí, které budoval od počátku svého pobytu v České republice, a že žalovaný tuto skutečnost v napadeném rozhodnutí nezohlednil.
34. Žalovaný se taktéž podrobně zabýval zdravotním stavem dcery žalobce, a to na str. 8 napadeného rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že z předložených lékařských podkladů se nepodávalo, že by dcera žalobce skutečně měla setrvat ve státech s teplým klimatem, tento požadavek nebyl doložen ve zdravotní dokumentaci. Dcera žalobce je bez potíží, zkoumané ukazatele měla v normě. Klima v jižní části Finska se shoduje s místem původu, kde dcera žalobce pobývala až do roku 2022. Manželka žalobce do protokolu o poskytnutí údajů ze dne 25. 1. 2023 navíc uvedla, že se žádné z dětí nepotýká se zdravotními obtížemi. Krajský soud má za to, že se otázkou zdravotního stavu dcery žalobce žalovaný zabýval dostatečně, podrobně vysvětlil, proč její zdravotní omezení nevykazuje takovou intenzitu, že by vycestování do Finské republiky pro ni mělo představovat nepřiměřené riziko.
35. Žalobce v žalobě argumentoval tím, že vycestování do Finska bude v rozporu s nejlepšími zájmy nezletilých dětí. Argumentoval tím, že jeho nezletilé děti navštěvují českou základní školu, domluví se česky, zvykly si na české prostředí, mají zde již známé. Krajský soud proto zkoumal, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval všemi těmito skutečnostmi. O možností vzdělávání ve Finsku žalovaný uvážil na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde vysvětlil, že plnění povinné školní docházky nezletilými dětmi žalobce povede vždy k určitému stupni integrace, ale samo o sobě není důvodem zvlášť zřetele hodným proto to, aby nebylo dodrženo dublinské nařízení. Žalovaný podrobně popsal, jakým způsobem je

zajištěno vzdělávání žadatelů o azyl ve Finsku a dospěl k závěru, že je shodné s tím v České republice, navíc ve Finsku existuje zvláštní vzdělávací program podle individuálních potřeb dětí, a to v blízkosti zařízení pro žadatele o azyl. Ve Finsku existuje kvalitní podpůrný systém, který by měl zajistit, aby nezletilé děti žalobce mohly navázat na dobré studijní výsledky v České republice. Žalovaný proto neshledal, že by právo na vzdělání dětí žalobce mělo být vycestováním do Finska omezeno. Navíc zdůraznil, že s ohledem na významnou ruskou menšinu v zemi existuje ve Finsku vzdělávání v ruském jazyce, tedy jejich v rodném jazyce. Žalovaný dále popsal, že Finská republika aktivně zprostředkovává aktivity pro žadatele o azyl, na jejichž základě by měla být prohloubena jejich integrace v zemi. Žalovaný učinil úvahu o tom, proč má za to, že jsou nezletilé děti žalobce schopny se ve Finsku integrovat, zohlednil věk syna žalobce, jeho nástup na střední školu, zabýval se obavami nezletilých dětí z vycestování do Finska, popsal, jakým způsobem mohou děti zůstat v kontaktu s osobami, se kterými si vytvořily sociální vazby v České republice. Žalovaný pro obhájení svého postupu odkázal na rozsudek Soudního dvora ze dne 23. 1. 2019, M.A. a další v. The International Protection Appeals Tribunal a další, sp. zn. C-661/17, podle kterého čl. 6 odst. 1 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že nevyžaduje, aby členský stát, který není příslušný podle kritérií stanovených tímto nařízením k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, zohlednil nejlepší zájem dítěte a sám posoudil žádost na základě čl. 17 odst. 1 uvedeného nařízení. Z výše uvedeného vyplývá, že žalovaný zkoumal individuální okolnosti případu a učinil přezkoumatelnou úvahu o tom, proč vycestování do Finska není v rozporu s nejlepšími zájmy nezletilých dětí žalobce.

36. Žalovaný vysvětlil, že žalobce s rodinou na území České republiky nemají žádné rodinné příslušníky, proto by vycestováním do Finska nemohlo dojít k zpretrhání rodinných vazeb či rozdělení rodiny, jak tvrdil žalobce v žalobě. Nukleární rodina, tedy žalobce, jeho manželka a nezletilé děti, by byla zachována, jelikož do Finska by vycestovala celá rodina včetně žalobce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že Finsko zohledňuje rodinnou situaci žadatelů o azyl a umožňuje rodině žít pospolu. Známi, o kterých žalobce hovořil, poskytli žalobcům zázemí toliko na tři měsíce v Brně, žalobce s rodinou v dalším průběhu správního řízení bydlel v ubytovacím zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu v Havířově. Žalovaný vysvětlil, proč nezohlednil vazby, které si nezletilé děti vytvořily ve škole a při mimoškolních aktivitách.
37. Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí vzal v potaz zájmy nezletilých dětí a vyslovil konkrétní úvahy, proč nepovažuje vycestování do Finska v rozporu s jejich zájmy. Krajský soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že žalovaný nevycházel z konkrétních okolností, které žalobce předestřel. Jak krajský soud uvedl shora, žalovaný se zabýval argumenty žalobce i celé jeho rodiny a popsal, proč se s nimi neztotožnil. Zohlednil i okolnosti zjištěné při dodatečném pohovoru vedeném se žalobcem, jeho manželkou a dětmi. Krajský soud nemá za to, že by žalovaný zamlčoval některé zjištěné skutečnosti, zlehčoval je či dezinterpretoval, jak tvrdil žalobce v žalobě. Jedinou skutečnost, kterou žalovaný nezohlednil, bylo důchodové pojištění žalobce u ČSOB, což však s ohledem na další skutečnosti ohledně zaměstnání a integrace žalobce zjištěné ve správním řízení nemohlo mít na konečný výsledek řízení vliv. Žalovaný neposoudil věc v „obecné rovině“, což vyplývá i ze skutečnosti, že jednotlivé závěry a úvahy uvedené v napadeném rozhodnutí žalobce v žalobě rozporoval a vymezoval se vůči nim. Otázku, zda byla správní úvaha žalovaného správná, tedy zda měl žalovaný diskreční oprávnění využít či nikoliv, nebyl krajský oprávněn posuzovat, a pokud by tak závazně pro žalovaného učinil, vykročil by ze

své kompetence stanovené mu v § 78 odst. 1 s. ř. s. a ustálené rozhodovací praxe, což by zakládalo důvod pro zrušení takového rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 28. 11. 2023, č. j. 4 Azs 178/2023-30). Krajský soud se proto zabýval toliko tím, zda správní uvážení žalovaného v napadeném rozhodnutí nebylo svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda bylo logické, a dospěl k závěru, že správní uvážení žalovaného tato kritéria naplňuje.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

38. Ze shora uvedených důvodů krajský soud posoudil žalobní námitky jako nedůvodné. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 soudního řádu správního).
39. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 soudního řádu správního). Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 6. června 2024

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně